

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 32

гр. Тетевен, 27.01.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ТЕТЕВЕН, II - СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марио Д. Стоянов

като разгледа докладваното от Марио Д. Стоянов Гражданско дело № 20214330100762 по описа за 2021 година

Производство по чл.248 ГПК .

Образувано е въз основа на молба от ХХ“-Тетевен,с молба за изменение на постановеното решение по делото,в частта на присъдените разноси.В молбата се излага,че съдът в решението не е разгледал възражение по чл.78,ал.5 от ГПК,като следва да бъде съобразено и обстоятелството,че третият иск е бил уважен за сума в размер на 424.27 лева,като е отхвърлен до предявени размер от 552.28 лева.Освен това съдът не е следвало да присъжда сума в размер на 650 лева ,по реда на чл.38,ал.1,т.3 от ЗА,тъй като ищецът е имал редовно упълномощен адвокат,на който е заплатил хонорар в размер на 1600 лева,което значи,че ищецът не е бил затруднен в производството.

Моли да бъде изменено решението,като се намали размер на присъденото възнаграждение да упълномощен адвокат,както и се отхвърли искането за присъждане на разноси на основание чл.38,ал.1,т.3 от ЗА.

В срока по чл.248,ал.2 от ГПК е депозиран отговор от ищцата,чрез адв.Б.,в който е изразено становище за неоснователност на молбата.Излага се,че молбата е недопустима,като просрочена,а по същество неоснователна.Възразява се срещу своевременно направено възражение по чл.78,ал.5 от ГПК,като се излага,че представителят на ответника е изразил общо несъгласие с исканото обезщетение и сумата на адвокатите,без конкретно да посочи ,че счита за прекомерни разноските за адвокатски възнаграждения.Счита,че не са налице и основания за намаляване на присъденото адвокатско възнаграждение в размер на 1600 лева.Не е налице прекомерност и на присъденото възнаграждение по чл.38 ЗА.Възразява се,че съдът не е присъдил разноските пропорционално на уважената част от третия иск.Възразява се и срещу твърдението на ответника,че не е следвало да се присъждат разноси на основание чл.38 от ЗА.

Моли да бъде оставено искането без уважение,като се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение,на основание чл.38,ал.2,в-ка с ал.1,т.3 от ЗА,за изготвяне на

възражението.

Съдът приема, че молбата с основание чл.248,ал.1,пр.2 от ГПК е допустима,като подадена в посочения в нормата срок,видно от датата на обявяване на съдебния акт и датата на входиране на молбата в деловодството на съда.

От друга страна съобразява съдебната практика по въпроса, съгласно която разпоредбата на чл. 248 ал.1 от ГПК разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на [чл. 246 ГПК](#).

Първата хипотеза на [чл. 248 ал. 1 ГПК](#) обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. В този случай , допълването на съдебния акт е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Не такъв е настоящият случай-съдът е формирал воля за основателност на искането за разноски и изрично я е отразил в акта си.

Втората хипотеза на [чл. 248 ал. 1 ГПК](#) обхваща случаите, в които страната настоява при налично произнасяне на съда относно дължимите разноски, то да бъде приведено в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им. В този случай , искането не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото .По реда на изменението ,съдът може да промени и първоначалния резултат на своето произнасяне, като присъди разноски, въпреки първоначалния си отказ да стори това-така определение № 234/14.09.2016 год. на по ч. гр. д. № 2904/2016 год. на ВКС, I г. о.

Съдът намира съща така, че в случай не е налице разрешението, дадено в т.9 на тълкувателно решение №6/2012 год. по тълкувателно дело №6/2012 год. на ОСГТК на ВКС. В тази връзка съобразява нормата на чл.80 от ГПК и обстоятелството, че ответникът освен че не е поискал присъждане на разноски, то не е и сторил такива в производството и не би могъл да представи списък на разноските.

В предвид горните съображения молбата следва да бъде разгледана по същество.

Молбата, в „частта за изменение на решението и намаляване на размера на възнаграждението на договорно упълномощеният адвокат Д., присъдено в размер на 1600.00 лева, е неоснователна.

Както се приема в константната съдена практика, възражението за прекомерност на разноските следва да е своевременно заявено. Молбата за присъждане на разноските е била разгледана от съда в открито съдебно заседание, за което ответникът е бил редовно призован и е взел участие чрез представляващия го директор. Именно в това съдебно заседание ответникът е имала процесуалната възможност да упражни **правото си на възражение по чл.78 ал.5 ГПК, което съдът приема, че не е сторено**. По - късно заявено възражение за прекомерност/в т.ч. с молбата по чл.248 от ГПК при проведено открито съдебно заседание/ не може да бъде уважено, поради ненавременното му упражняване.

Съдебната доктрина и практика са се обединили около становището, че крайния

срок, до който може да бъде упражнено възражението за това право е до приключване на последното заседание пред съответната съдебна инстанция, след което тази процесуална възможност е преклудирана. Основанието за това становище е правния извод, че разпоредбата на [чл. 78, ал.5 от ГПК](#) /която визира възражението за прекомерност/, се намира в логическа връзка с тази на [чл. 80 от ГПК](#), според която списъка на разносните следва да бъде представен от страната, най-късно в последното по делото открито съдебно заседание, като при този пропуск страната не само загубва възможността да иска изменение на решението, в частта му за разносните, но същата не би могла да направи и възражение за прекомерност по реда на [чл. 78, ал.5 от ГПК](#). /В този смисъл е Определение № 362 от 22.10.2012 г. по гр.д. № 149/2012 г. на II г.о. на ВКС/.

Правилото, че искането за присъждане на разноси страните следва да заявят най-късно до приключване на устните състезания, следва и от разпоредбата на чл.81 ГПК. Това е и крайният срок, до който всяка от тях може да направи възражение за прекомерност на заплатеното от другата страна по спора адвокатско възнаграждение, обосновано с визираните в чл.78, ал.5 ГПК предпоставки за намаляването му.

В случая ищецът,чрез процесуалните си представители, своевременно е заявил искането си за присъждане на разноси по делото. До приключване на устните състезания пред първата инстанция съдът намира,че ответникът не е възразила срещу несъответствието на размера на заплатеното адвокатско възнаграждение с фактическата и правна сложност на спора. Както правилно се сочи във възражението срещу основателността на молбата по чл.248 от ГПК,на фазата на устните състезания ответникът,чрез неговия представител,е заявил само общо несъгласие както с основателността на осъдителния иск за присъждане на обезщетение по чл.225 от КТ,така и с присъждане на „сумата на адвокатите от 1700 лева/...“не съм съгласна с искове,които трябва да заплатя,както и сумата на адвокатите от 1700 лева“/. В предвид обективизираното по този начин изявление на ответника,съдът не го възприема като възражение за прекомерност по чл.78,ал.5 от ГПК,поради което молбата по чл.248 от ГПК,в тази и част,се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне.

По отношение искането за изменение на решението за разносните,чрез отхвърляне на присъденото възнаграждение на основание чл.38 от ЗА:

Съдът приема,че искането срещу тази част от решението не съставлява такова за изменение на решението в частта за разносните,а възражение срещу правилността на съдебният акт/решението по делото/в частта на произнисането за присъждане на разноси по чл.38 от ЗА.Както се излага в молбата „...въобще не е следвало да се присъждат 650 лева,представляващо възнаграждение за осъществена по реда на чл.38а,ал.1,т.3 от ЗА безплатна правна помощ. Такъв евентуален порок на съдебният акт обаче би могъл да бъде отстранен по реда на чл.258 и следв. от ГПК,чрез обжалване на съдебния пакт в срока по чл.259,ал.1,във в-ка с чл.315,ал.2 от ГПК,но не и по реда на чл.248 от ГПК. Ето защо и в тази и част моллата за изменение на решението,в частта на присъдените разноси,следва да бъде оставена без уважение.

Искането на ищцата,чрез пълномощник адв.Б. за присъждане на разноси,на

основание чл.38 от ЗА,за изготвяне на възражение срещу молбата по чл.248 от ГПК,съдът намира за неоснователно.

Производството по чл. 248 ГПК е част от съдебното производство, инициира се в определен от закона срок за допълване на вече постановен съдебен акт, относно разноските или за изменение на постановен съдебен акт, в частта относно присъдените разноски. Целта на съдебното производство е да се отстранят пропуски или грешки на съда, с оглед на което в това съдебно производство не се присъждат разноски на страните. Определенията на съда, постановени в производство по чл.248 от ГПК не са актове, с които се разрешава спор по същество. Произнасянето на съда е за изменение или допълнение на постановения вече съдебен акт за съответната инстанция, т.е не е допустимо кумулиране на нови задължения за разноски в производство за разноски, каквато е и трайната съдебна практика на ВАС и ВКС. Производството по чл. 248 ГПК има несамостоятелен характер, поради което в него не се носи отговорност за разноски. /по този въпрос **Определение № 6916 София, 09.06.2021,Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, по адм.дело №10531/2020г./.**

Мотивиран от изложеното,съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на хх“-град Тетевен,представявано от директора хх,чрез адвокат хх-ЛАК,с основание чл.248 от ГПК,за изменение на постановеното решение по делото,в частта за разноските,като се намали размера на присъденото възнаграждение на договорно упълномощен адвокат Д.,в размер на 1 600.00 лева,както и се измени решение,чрез отхвърляне на искането за присъждане на разноски по реда на чл.38а,ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата за безплатна правна помощ.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат Н.Б.-ЛАК,за присъждане на разноски,на основание чл.38,ал.2 от ЗА,за изготвяне на възражение срещу молбата по чл.248 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване,с частна жалба,пред Окръжен съд-Ловеч,в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Да се връчи определението на ищеца,на пълномощниците му адв.Д. и адв.Б. ,на представляващия ответника и на адвокат хх

Съдия при Районен съд – Тетевен: _____